

Teoria cauzală a referinței a lui Michael Devitt

Nicolae Sfetcu

02.07.2019

Sfetcu, Nicolae, "Teoria cauzală a referinței a lui Michael Devitt", SetThings (2 iulie 2019), URL = <https://www.setthings.com/ro/teoria-cauzala-a-referintei-a-lui-michael-devitt/>

Email: nicolae@sfetcu.com

Acest articol este licențiat sub Creative Commons Attribution-NoDerivatives 4.0 International. Pentru a vedea o copie a acestei licențe, vizitați <http://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/>.

Michael Devitt dezvoltă o teorie cauzală hibridă a numelor proprii negoale și a anumitor termeni singulari care seamănă semantic cu acestea. Acesta consideră că utilizarea unui nume, desemnează un obiect nu în virtutea diferitelor informații pe care le știm despre el, ci a unei rețele de cauzalitate care începe de la primele utilizări ale numelui pentru a desemna obiectul, printr-un "împrumut de referință" de la utilizările anterioare. (Devitt 1981)

După "ceremonia" inițială de numire, pentru a utiliza acest nume, un vorbitor trebuie să aibă deja abilitatea de a folosi nume ("o stare mentală care este adusă într-un limbaj prin percepția unei ceremonii de desemnare... capabilă să producă (în parte) anumite feluri de rostiri"). Primele utilizări sunt legate cauzal de obiect, și apoi transmise printr-un lanț cauzal numit de Devitt "lanțul d", de la "desemnare." Abilitatea permite folosirea numelui într-o predicare obișnuită. Dar, spre deosebire de teoriile descriptiviste, nu este necesar ca o persoană să aibă un set substanțial de credințe care implică numele.

Lanțurile cauzale care sunt legate împreună formează rețeaua cauzală pentru un tip de nume. Pot exista *mai multe* lanțuri d pe care se bazează utilizarea unui nume de către o persoană, și o rețea de cauzalitate la baza simbolului său formată din uniunea tuturor acestor rețele individuale. Devitt introduce termenul de "jeton de nume" care desemnează obiectul în care este întemeiat lanțul d care stă la baza acestuia.

De fiecare dată când auzim un nume folosit, trebuie să-l asociem cu o abilitate.

Înțelegerea corectă a utilizării unui nume ambiguu se bazează, în principal, pe contextul (extern) pentru indicii, reprezentat de obicei de un ghid fiabil în ceea ce privește vorbitorul. Indicii obținuți din context depind foarte mult de ceea ce deja credem, în special despre vorbitor (ce credem că vorbitorul poate desemna cu acest nume, și ce credem că el crede că putem desemna prin el și ce crede că noi știm despre abilitățile sale de desemnare). Un alt indiciu important pentru interpretarea unui jeton de nume este predicatul folosit cu acesta. În cazul unui context ambiguu, putem solicita vorbitorului să ne spună intențiile sale.

Lanțul d începe cu percepția obiectului. Cazurile clare sunt cele de "percepție față-în-față" a obiectului. Legătura dintre un jeton de nume și obiectul său poate fi mediată de o descriere. Dacă această conexiune trebuie să fie un lanț ad-hoc, este una descriptivă.

Conform lui Devitt, *referința încrucișată* este un exemplu al modului în care un jeton poate depinde pentru referința sa de un altul. În teoria lui a *împrumutului de referință*, un tip analog de dependență este mulțimea celor mai multe jetoane cu termen singular. De asemenea, dacă un obiect este selectat de o descriere atributivă la denumirea sa, atunci numele rezultat va fi atribuit și obiectul nu este implicat în rețeaua de cauzalitate pentru acest termen la începutul rețelei, dar poate fi implicat ulterior. În caz contrar rețeaua devine împământată în obiect și un nume atributiv devine

designațional. Punerea la pământ permite unei teorii cauzale să explice schimbarea de referință și anumite erori și neînțelegeri.

Un nume poate fi întemeiat indirect în obiectul său, pe anumite tipuri de reprezentări ale obiectului.

Devitt afirmă că un jeton de nume desemnează un obiect dacă și numai dacă numele de bază este un lanț d întemeiat în obiect. Lanțurile d constau din trei tipuri diferite de legături: punctele care leagă lanțul de un obiect, abilitățile de a desemna, și comunicarea în care abilitățile sunt transmise sau întărite (împrumut de referință). O persoană poate pierde capacitatea de a desemna un obiect, atunci când încetează să mai aibă gânduri care includ jetoanele întemeiate în obiect. O asociere între descriere și nume constă în păstrarea credințelor pe care utilizatorul le-ar exprima folosind numele și descrierile. Dar nu toate gândurile sunt convingeri.

O problemă care poate apare este când lanțurile cauzale pentru termen pot fi împământate în mai multe obiecte, sau nu sunt împământate în niciun obiect. Sau, mai multe capacități, și deci mai multe rețele, pot avea un rol în producerea unui termen de desemnare. De asemenea, și neînțelegerile pot duce la implicarea mai multor obiecte într-o rețea de cauzalitate.

Împământările joacă un rol esențial în teoria lui Devitt, reprezentând legătura finală dintre toate denumirile (designaționale) și lume.

În cazul unei schimbări de desemnare, există două posibilități: numele vechi continuă să coexiste cu cel nou, sau nu. Această posibilitate permite o explicație plauzibilă a trecerii treptate de la o convenție de denumire la alta.. Pentru ca o schimbare de desemnare să aibă loc, o rețea inițial împământată într-un obiect trebuie să ajungă să fie împământată în altul. Obiectul trebuie să fie din aceeași categorie mai generală.

În cazul mai multor rețele, similitudinea între ele este o chestiune de grad, rezultând diferite noțiuni de sinonimie care pot fi definite în termeni de asemănare. Două rețele devin mai asemănătoare dacă sunt împământate în același obiect.

Deși majoritatea denumirilor sunt conceptuale, unele sunt atributive, respectiv o rețea este întemeiată pe un obiect printr-o descriere.

Lanțurile d se bazează pe unele noțiuni care rămân în mare parte inexplicabile; noțiunea de percepere a unui obiect nu este suficient de clară; la fel în cazul noțiuni de gândire, și a noțiunii de cauză.

Ideea de bază a *teoriei cauzale a împământării* lui Devitt este că numele este introdus la o numire formală sau informală, în prezența obiectului. Percepția trebuie să fie cauzală. Un martor la numire va avea abilitatea semantică de a folosi numele pentru a desemna obiectul în virtutea legăturii cauzale; percepția obiectului a determinat gândurile care au condus la utilizarea numelui.

Teoria cauzală a împrumutului de referință presupune că oamenii care nu sunt martori la numire dobândesc abilitatea semantică de la acei martori, acesta fiind tot un proces cauzal perceptiv. Numele este folosit în comunicare. Ascultătorii pot dobândi abilitatea de a folosi numele pentru a desemna obiectul în virtutea unor lanțuri cauzale care leagă obiectul, numirea și utilizatorul prin discuție.

Un nume are atât referință cât și sens. Sensul unui nume este o proprietate particulară a numelui, de desemnare a purtătorului său printr-un anumit tip de legătură cauzală între nume și purtător. Aspectele realității pe care trebuie să le apelăm pentru a explica referința sunt suficiente pentru sens. Referința unui nume este determinată de lanțurile de cauzalitate adecvate, și deci de sensul său.

Teoria dezvoltată de Devitt partajează cu teoriile descriptive capacitatea de a contabiliza anumite trăsături speciale ale limbajului natural: stimul independent (lanțul causal de care depinde utilizarea sa nu necesită prezența obiectului); arbitrar și independent de mediu (orice simbol din orice mediu poate fi plasat în relația causală adecvată cu obiectul); și deci trebuie învățat. Spre deosebire de teoriile descriptive, această teorie poate explica și abstractitatea aparentă a numelor proprii. De asemenea, conform lui Devitt ea evită problemele teoriei descriptiviste, poate rezolva problema declarațiilor de identitate, promite o explicație a legăturilor finale dintre limbă și lume, iar explicația în ceea ce privește cauzalitatea pare a fi naturalistă.

Devitt concludă că teoria causală despre nume nu poate fi o teorie "pur causală"; trebuie să fie o teorie "descriptiv-causală", astfel încât un nume este asociat cu o descriere într-o împământare, apărând astfel un element descriptiv în caracterizarea unui lanț d.

În fixarea referinței, un nume N este introdus ostensiv la un eveniment de legare în prezența unui obiect care va deveni de acum înainte referentul.

Abilitatea de a se referi este o stare mentală care conține un set de gânduri (convingeri, dorințe sau speranțe) care sunt fundamentate în referent și asociate cu numele.

În împrumutul de referință, acei indivizi prezenți la numirea inițială răspândesc altora abilitatea de a se referi prin comunicare.

Pentru a rafina noțiunea de fixare a referințelor, Devitt folosește mai multe împământeniri (*groundings*), fundamentând un nume într-un obiect la fel ca numirea inițială.

Teoria lui Devitt tratează cu succes problema qua, stipulând că cel care împământează nume trebuie să perceapă atât obiectul cât și gândirea obiectului sub un termen general corect. Este necesar un anumit grad de potrivire pentru ca un inițiator al unui nume să obțină un nume într-un obiect.

În problema sursei cauzale incorecte, teoria lui Devitt oferă, de asemenea, un răspuns intuitiv.

Atât Devitt cât și Evans consideră că Kripke (Kripke 1980) a mers prea departe negând elementele descriptiviste. Gândurile asociate cu numele au un rol în referință. Dar sunt de acord cu Kripke că numele se referă în virtutea unei relații cauzale.

Dar, deși Evans crede că botezurile inițiale nu joacă nici un rol în referință, generând problema qua și problema sursei cauzale incorecte, Devitt a acceptat ideea că numirea este esențială, dar că nu este nimic necesar în ceea ce privește numirea inițială. Prin împământeniri multiple, el evită problema schimbării de referință din cauza erorii, fără a fi nevoie să elimine fixarea referinței ca o componentă esențială a teoriei numelui. De asemenea Devitt reușește să evite problema sursei de cauzalitate incorecte deoarece numele se pot referi numai dacă sunt cauzal legate de obiect prin percepție directă, și problema qua stipulând că cei care împământează trebuie să aibă credința corectă a obiectului sub un termen generic.

Bibliografie

Devitt, Michael. 1981. *Designation*. Columbia University Press.
Kripke, Saul. 1980. *Naming and Necessity*. Harvard University Press.